Odpust Sedembolestnej Panny Márie

Slávnostná sv. omša Sedembolestnej Panny Márie 15.septembra 2015,v kaplnke v Bzovskej Lehôtke. Sedem bolestí Panny Márie už staručký Simeon predpovedal Panne Márii, útek do Egypta, hľadanie Ježiša v chráme, stretnutie sa s Ježišom na krížovej ceste, pohľad na Ježišovo umieranie na kríži, prijatie mŕtveho Ježiša z kríža do lona Matky , uloženie Ježišovho tela do hrobu. Ešte koľko je ďalších utrpení Panny Márie , Ježišovej Matky ,ako nám prednášal v kázni v.d.p.f. M. Mlynarčík z Dobrej Nivy na slávnostnej sv. omši u nás.

O žene ,ktorá išla so svojím postihnutým synom prosiť o jeho uzdravenie odhodlanú s celou svojou vierou ,silou odovzdaná Bohu ,kým sa neuzdraví jej syn, prosila Ducha sv. aby jej pomohol modliť sa prosiť Pána Boha aby sa jej syn uzdravil - až sa jej syn uzdravil.

Nám chýba odovzdanie sa Duchu sv. dať mu všetky naše starosti , trápenia, zúfalstvá, ale aj radosti a modliť sa aby nám pomáhal v každodennom našom rozhodovaní a odovzdaní sa Bohu. Ak sa naučíme od Panny Márie, prosiť Ježiša , preto že chcem plniť Jeho vôľu v radostiach , ale aj ťažkých a bolestných chvíľach , ktoré prežívame každý z nás. Amen.

Farníčka:O.T.

kaplnke. Kto tam nebol môže ľutovať.

Okrem úžasnej kázne nášho pána farára sme boli požehnaní aj prítomnosťou rehoľnej sestry Márie-Faustíny, ktorá nám priniesla relikviu krvi svätého otca Jána Pavla II čo nie je pre ostatných návštevníkov až také samozrejmé. Ďalšiu veľkú hodnotu pre nás malo jej rozprávanie o obraze Božieho milosrdenstva o pohľade do očí pána Ježiša a jej svedectvo o vytrvalej motlidbe za jej otca, ktorý bol alkoholik. Týmto nás povzbudila, že keď sa naozaj úprimne a dlho modlíme na nejaký úmysel, naše modtlitby budú vyslyšané.

Po svatej omši sme išli k spomínanému obrazu. A tu sa to stalo po zhliadnutí do očí pána Ježiša som zacítila neskutočné teplo vo svojom srdci – verím, že sa ma dotklo Božie milosrdestvo.

Toto miesto je naozaj magické. Určite sa tam chcem znovu vrátiť.

Našim poslednou zástavkou na našej púti bol centrum Krakowa. Mnohí z nás sa vybarali pozrieť kráľovský hrad Wawel, na ktorom bolo korunovaných mnoho poľských kráľov. Mnoho z nich tu má svoje kaplnky. Taktiež sme si boli pozrieť Mariansky kostol. Nádhera. Predstavte si, že vstupujete do kostola pre vami je nádherný oltár nad vami asi 10 m vo výške sa nachádza kríž a na ňom pán Ježiš . Pozeráte sa hore, ale nie je to pre vás pohodlné musíte veľmi zakláňať hlavu a zrazu vás napadne myšlienka: „kľakni si a tak sa pozeraj“ a vtedy vám do doklepne aha tu je moje miesto – na kolenách pred Pánom a teraz sa vam na ten kríž pozerá pohodlne.

Takto sa končí naše putovanie, v ktorom každý krok bol akoby pretkávaný Božou láskou. Vraciame sa obohatení duchovne, duševne a pokriati fyzicky.

Drahí farníci, bolo nám smutno za Vami, že ste nemohli toto všetko zdieľať s nami, veríme, že sme Vás inšpirovali a povzbudili zučastniť sa ďalšieho nášho putovania, veď niektorí, ktorí boli prvý krát a možno deň pre nástupom v kutiku srdca aj pochybovali či mali ísť, tí sa vracali hádam naspokojnejší a hovirili si , že to bola dobrá investícia pre ich duchovný rast.

S láskou farníčka z Pliešoviec

Časopis rímskokatolíckej farnosti v Sáse. Pre cirkevné účely. Redakcia si vyhradzuje právo na zmenu prijatých príspevkov. Náklad 180 ks, náklady na jeden kus cca 1 €. Adresa: Ul. Slobody 254/14, 962 62 Sása, tel. 045 381 13 16, farnostsasa@gmail.com Peňažné dary na opravy kostolov, fary a rozvoj môžete vyplácať na účet v Slovenskej Sporiteľni 71629025/0900. Gramatická korektúra - Slováci :)

Rímskokatolícka farnosť Sása - Pliešovce - Bzovská Lehôtka

Katarínske zvesti

hlas našej farnosti

2(29)/2015

Púť do Poľska – dotklo sa ma Božie milosrdenstvo

Drahí farníci,

dostalo sa mi veľkej cti napísať niečo o púti do Poľsko. Robím to s veľkou radosťou pre Vás.

Ak dovolíte začala by som tým, že v období, keď som sa ja dozvedela o tejto púti, nevedela som či nebudem práve na operácii. Boh to však zariadil a ja som mohla ísť. Tisíckrát vďaka Bože.

Ísť na púť som videla ako príležitosť stráviť čas s Bohom, veď v každodennom živote, v našich starostiach a trápeniach sa akosi vyhovárame, že nemáme čas na čítanie svatého písme, na rozjímanie pri motlitbe .... Keď som pri mojej diagnóze pocítila dotyk smrti zľakla som sa, čo poviem Bohu : „ ach prepáč nemala som čas, aby som ťa viac hľadala na zemi“ a čo by asi povedal On? a tak som si povedala, že púť je pre človeka nie len „time out“ /prestávka/ v živote od každodenných starostí ale aj akýsi návrat k Bohu.

Začali sme putovať v piatok ráno o 6 00 hod zo Sásy. Nasadli sme do autobusu spoločne sme sa pomodlili a asi po štyroch hodinách sme dorazili do malého „veľkého“ mestečka Wadovice. Je to menšie poľské mestečko, ale „veľké“ , pretože sa tam narodil Ján Pavol II. Navštívili sme kostol Panny Márie. Krása tohto kostola sa nedá slovami opísať, snáď si dovolím povedať, že všetko tam dýchalo Jánom Pavlom II.

Vedľa tohto kostola sa totiž nachádza rodnný dom Jána Pavla II. Keď sme stáli na nádvorí pred kostolom jednu farníčku napadla myšlienka: predstaviť si Karola Wojtilu ako desaťročný prebieha do kostola z domu a ide miništrovať.

Vo Wadoviciach nás čakalo ešte jedno veľmi príjemné a sladké prekvapenie. Náš pán farár pozval všetkých farníkov na vynikajúce „pápežské krémeše „ /teraz môžete aj trochu závidieť/.

Potom sme nasadli do autobusu a pokračovali sme v našom putovaní do Kalwarie Zebrzydovskej. Predstavte si, že po celej dedine sú postavené kaplnky Krížovej cesty pána Ježiša a kaplnky života Panny Márie a vlastne celá dedina je akousi „kalváriou.“ Kostol a kláštor, ktoré sa tu nachádzajú sú naozaj fascinujúce. Pri vstupe do kostola sa nám naskytol pohľad na asi 10-metrový oltár človek mal pocit, že je v nebi. Okrem ďalších iných skôstov sa tam nachádza aj zázračný obraz plačúcej Matky Božej. V kláštore sme mali svoju svatú omšu mala naozaj zvláštne čaro. Ani sa nám nechcelo odísť z tohto pútneho miesta, ktoré tak rád navštevoval aj pápež Ján Pavol II.

Deň sa chílil ku koncu a bolo načase sa ísť ubytovať. Spali sme v penzione myslím, že nie je podstatné ako sa volal a kde presne sa nachádzal, ale čo bolo dôležité ľudia, ktorí nás v ňom prvítali a celý čas nás srdečne s úsmevom a verím, že aj s láskou v srdci obsluhovali. A jedlo? Spýtajte sa farníkov, ktorí tam boli, ja si myslím, že sme boli v malom „raji“ samé chutné jedlá a množstvo ako povedala jedna z farníčok – u nás by niekde z takejto jednej porcie vyšli aj štyri.

Na druhý deň sme pokračovali v našom putovaní. Sobota bola určená na prehliadku Soľnej bane vo Wieliczke. Soľ sa tu začala ťažiť v 13. storočí . Baňa je 327 m hlboká. Schádzali sme dolu do bane pešo po schodoch. Pre mnohých štarších a mladších chorších to bola malá krížová cesta.

Najprv sme prišli do kaplnky, kde sa nachádzali sochy postáv svatých vytvorené zo soli. Prezreli sme si aj samotnú výrobu soli, ktorá bola neľahkou prácou. Mňa veľmi zaujalo a prekvapilo, že baníci každé ráno pred prácou venovali svoj čas motlitbe a to tak, že celú kaplnku premiestňovali na miesto, v ktorom práve ťažili. Uprostred bane sa nachádza unikátna soľná katedrála v nej sú vytesané mystické deje do soli napríklad : Posledná večera. Naozaj bolo čo obdivovať. Vyskúšali sme si aj to ako chutí jedlo nieľkoľko 100 metrov pod zemou v príjemnej reštaurácii. Bolo nám dopriané ochutnať pravé poľské jedlo. Po fyzickom nasýtení sme išli za duchovnou potravou –

pokračovanie str. 3

Tábor eRKo

Táborový čas v poradí už šiesteho farského eRko tábora začal ubiehať v nedeľu krátko po obede kedy sa farský dvor začal napĺňať najskôr animátormi a následne deťmi spolu s ich rodičmi. Po príchode posledného táborníka sme sa spoločne vybrali na cestu, ktorá viedla na chatu bratov Saleziánov v Banskej Belej v časti Halča, ktorú obýval pôvodný kmeň Kameňov na čele s náčelníkom Balvanom. Po tom, čo Balvan so svojimi vernými náčelníkmi privítal nových obyvateľov krajiny a rozdelil ich do menších kmeňov, sa mohol začať spoločný vývoj celej civilizácie.

V pondelok si jednotlivé kmene vymedzili svoje územia a vymysleli špecifické znaky (názov, pokrik, vlajku,...). Po doplnení síl perfektným obedom mali kmene možnosť vyzvať jeden druhého na súboj v jednej z rôznych disciplín (preťahovanie lanom, futbal, kvízy, čistenie zemiakov,...) a tak rozšíriť svoje územie. V popoludňajších hodinách si jednotlivé kmene vyskúšali spoluprácu pri stavaní ciest pre bezpečný priechod slepačích vajec.

Ďalší deň sa príslušníci všetkých kmeňov prerozdelili do niekoľkých skupín, aby boli sily v každej skupine vyvážené, a vydali sa na cestu po stopách divých zvierat. Na tejto ceste ich čakali neľahké úlohy, ktoré, v záujme úspešného doputovania na koniec cesty, bolo treba splniť. Po dorazení všetkých skupín na miesto určenia sa všetci obyvatelia mohli vrátiť späť na ďalší výborný obed. Počas obednej prestávky bol na chate pokoj a ticho, keďže náčelník Balvan vyhlásil silencium. Po tejto prestávke sa celá civilizácia presunula na lúku, kde sa odohrával veľký obchod so zvieratami medzi tromi loveckými tábormi. Večer sme zakončili večerou, ktorú si každý musel opiecť sám - opekačkou. Streda bola dňom pešieho cestovania do Banskej Belej kde sme navštívili výtvarnú dielňu, v ktorej si každý mohol z hliny vyrobiť všelijaké drobnosti podľa svojho gusta. Následne sme si mohli zblízkosti obzrieť aj kostol sv.Jána Evanjlistu. Po návrate z nášho výletu nastal čas na rozvoj našej kreativity pri tvorbe čeleniek či šperkov, vyšívaní a mnohých ďalších aktivitách, ktoré náš kmeň posunuli vo vývoji opäť o krok vpred.

Vo štvrtok sme zdokonaľovali naše fyzické zdatnosti. Deti, opäť rozdelené do skupín, prechádzali tréningom v rôznych športových odvetviach ako napr. posilňovanie, beh či podliezanie "ostnatého drôtu". Vyvrcholením športového dopoludnia bol futbalový zápas, v ktorom si sily zmerali deti s náčelníkmi. To ale zďaleka nebol koniec rozvoja nášej fyzickej kondície. Po obede sme sa spolu pustili do tanca. Spolu sme sa učili tancovať čardáš, polku, valčík, cha-chu a tango. Záver dňa vyvrcholil veľkolepou šou - Tanec snov - kde páry tvorené náčelníkmi tábora skúšali vytancovať splnenie snov, ktoré si vysnívali naši táborníci. No a keďže štvrtok bol dňom kedy koniec tábora už klopal na dvere, Balvan poprosil svojich náčelníkov aby jednotlivých členov svojich kmeňov (oddielov) odmenili za celotáborové snaženie sa o rozvoj celej našej spoločnosti. Celú túto snahu sme oslávili aj spoločnou diskotékou, po ktorej sme sa už všetci pobrali do svojich postieľok. V piatok sme ešte stihli rozvinúť naše technické znalosti. Pozreli sme sa ako to vyzerá vo vnútri auta a počítača. Taktiež sme ponamáhali svoje hlavy pri riešení rôznych hlavolamov. Potom sme sa, už ako civilizovaný členovia spoločnosti, pobrali na cestu domov.

V tábore sme opäť zažili kopu zábavy, strávili čas s novými aj starými priateľmi, naučili sa mnohým veciam a plní zážitkov sa už tešíme na budúcoročný tábor.

to bolo preto, že som tento rok putoval už tretí krát a cestu som už celkom poznal. Prvýkrát to bolo niečo nové, čo som ešte nikdy nezažil. Zaujalo ma to, páčilo sa mi to, a tak som šiel aj druhý krát. Ale tretí krát?

Hoci by sa mohlo zdať, že stále rovnaký program a stále rovnaká trasa už nemajú čo ponúknuť, opak je pravdou. Púť nie je len prechádzakou prírodou, či spoznávací zájazd obcami nášho okolia. A nie je to ani len pridlhé celodenné modlenie sa, čo môže byť niekedy ťažšie než samotné chodenie v takých horúčavách aké v tých dňoch boli.

Púťou si môžeme lepšie pripomenúť a lepšie sa zosobniť s faktom, že všetci sme súčasťou putujúcej cirkvi, ktorá žije na tomto svete a putuje do toho nebeského. Všetci sme vlastne pútnici. Ale je to aj vonkajší prejav našej viery, svedectvo, ktoré si takto môžu mnohí všimnúť, a ktorým môžeme mnohých osloviť. Je to čas zrieknutia sa svojho domáceho pohodlia a trénovania vôle. Je to čas stíšenia sa od hluku sveta a tak sa môžeme viac zamerať na Boha a na náš vzťah s ním, snažiť sa ho viac spoznať a pochopiť. Boha treba hľadať. Nestačí ho len chcieť nájsť, treba ho aj hľadať. Veľa vecí chceme, no menej z nich máme a kým niečo nespravíme, pravdepodobnosť, že ich naozaj niekedy získame bude oveľa nižšia. Tak je to aj s Bohom a púť je pre toto dobrou príležitosťou.

Navyše, všetky tie modlitby a celé to putovanie môžeme za niečo, či niekoho obetovať.

Na tejto púti si vždy uvedomím, že je tu aj Panna Mária, naša matka, ktorá nám tiež rada pomôže, len sa na ňu treba obrátiť. Je to predsa Ježišova mama a je určite blízko pri ňom. Tak, ako som špekuloval,či vôbec ísť na púť, tak som teraz rád, že som na nej bol a myslím, že pôjdem aj o rok. Dostal som

Poďakovanie

za úrodu

jazykoch. Na veľké potešenie pre nás je aj v slovenčine.

Jaskyňa mlieka – na tomto mieste podľa legendy sa Panna Mária schovala pri úteku do Egypta a zatiaľ čo kojila dieťa kvapka z jej mlieka kvapla na skalu a jaskyňa úplne zbelela. Sem chodia prosiť o dar života bezdetné matky (aj moslimky). Priznávam nikdy pred tým som o tejto jaskyni nepočula.

Múr nárekov – Keď sme vystúpili z nášho autobusu, všimli sme si pre nás zvláštne skupinky ľudí. Slávnostne vyobliekaní tancom a spevom sprevádzali chlapca, ktorého viedli a nad ním štyria chlapi niesli baldachýn. Otec Anton nám vysvetlil, že je to ich slávnosť pri ktorej chlapci asi okolo 12 rokov musia zložiť skúšku z textov „Tóry“ (5 kníh Mojžišových). Tieto texty musia vedieť naspamäť a v deň „D“ ich predniesť pred komisiou. Nezvládnutie tejto skúšky by bolo hanbou celej rodiny. Od tejto chvíle má chlapec právo nosiť na hlave bielu kipu. Kto sa chce dostať k múru nárekov musí prejsť cez vojenskú kontrolu a detektor kovov. Po bezpečnostnej kontrole si treba umyť ruky na mieste na to určenom. Židia sa pred vstupom k posvätnému miestu takto očisťujú.

O všetkých miestach sa dá povedať: čo miesto, to hlboký vnútorný zážitok. Napr: Kána Galilejská – kde si manželské páry obnovili manželské sľuby. Údolie Cedron – toto údolie oddeľuje Olivovú horu od Jeruzalema, kostol rozmnoženia chlebov, a i. Tiež sme mali možnosť vidieť Herodesovo letné a zimné sídlo. Na vlastné oči vidieť horčičné zrnko aj ker, ktorý z neho vyrastie.

Navštívili sme veľa biblických miest, a nedá sa o všetkých podrobne napísať, bola by z toho slušná cestopisná kniha J. V myšlienkach sa vynárajú nové a nové zážitky, ale snáď tie dôležitejšie som už opísala.

A tak nastal čas nášho návratu. Z Betlehema sme odchádzali o jednej hodine nad ránom ich času a naše lietadlo pristálo vo Schwechate vo štvrtok 11. júna 2015 o ôsmej hodine ráno. Tu nás už čakal náš známy šofér, ktorý nás viezol aj pred týždňom na letisko.

Veľká vďaka patrí, duchovnému otcovi Petrovi Repovi, duchovnému otcovi Antonovi Solčianskemu a farníkom z Dobrej Nivy, a okolia ktorí nás prijali medzi seba. Ak som na začiatku písala o letmých pozdravoch, tak s lúčením v Dobrej Nive to bolo opačne. Srdečné objatia a kde tu sa objavila aj nejaká slzička. Bol to veľmi príjemný a duchovne obohacujúco prežitý čas. Ďakujeme tebe Otče.

Pešia púť na Staré hory 2015

Nedávno, len pred mesiacom, si ľudia nielen na celom Slovensku pripomínali veľkú udalosť v živote Panny Márie, matky nášho pána Ježiša Krista. Je to udalosť kedy Boh vzal "celú" Pannu Máriu z tohto sveta. Celú preto, pretože ju vzal naozaj celú tak, ako žila na Zemi – aj s jej telom.

A tak aj tento rok sa pri príležitosi slávenia tejto udalosti - nanebovzatia Panny Márie, uskutočnila pešia púť z Krupiny na Staré hory. Slávenie tejto udalosti pripadá na 15. augusta, takže aj putovanie sa koná vždy v tomto čase. Tentokrát to boli dni od 11. augusta do 16. augusta (utorok - nedeľa). Od roku 2012 sa táto púť koná pravidelne každý rok a ja Vám teraz trochu porozprávam o tej tohtoročnej.

Ako som už spomenul, púť štartovala v utorok v Krupine. Vtedy som ja ešte neputoval, pretože prvá zastávka pútnikov je u nás v Sáse, takže ja spolu s ostatnými pútnikmi z našej farnosti sme sa pripojili až v stredu ráno.

Každé ráno, ale aj celý deň, na púti má vpodstate rovnakú štruktúru. Ráno sa ide do obchodu, pokračuje sa svätou omšou, raňajky, balenie a keď sú všetci pripravní, vyrážame zdolávať ďalšie kilometre. Počas putovania sa modlíme – slovom aj spevom, vzdelávame sa a rozjímame o živote rôznych svätých, trochu sa porozprávame so spolupútnikmi a pomaličky sa takto posúvame bližšie k cieľu. Mohlo by to takto znieť trochu nudne. Pravda je taká, že ani mne sa nejako veľmi nechcelo tento rok ísť. Možno

footer: 6 www.farasasa.sk

Moja prvá púť do Poľska

Na začiatku chcem poďakovať nášmu duchovnému otcovi, že zorganizoval túto púť a môjmu dobrodincovi, ktorý mi umožnil zúčastniť sa jej.

Všetky sväté miesta, ktoré sme navštívili, mali pre mňa hlboký duchovný zážitok. Cítila som krásu, vznešenosť a pokoj. Mohla som sa zamyslieť nad svojím životom, čo by som mala zmeniť, pokiaľ ešte môžem. Mala som pocit, že všade nás sprevádza svätý J. Pavol II. V jeho rodnom meste Wadowice, kde sme navštívili Baziliku, zasvätenú Vstupu presvätej Bohorodičky. Blízko kostola je múzeum, tiež rodný dom svätého J. Pavla II a stará cukráreň, ktorú navštevoval aj svätý Ján Pavol II. My sme si tiež pochutnali na krémešoch, ktorými nás pohostil náš pán farár.

Soľná baňa vo Wieliczke bola pre mňa zaujímavá svojou výzdobou, ktorá predstavuje ťažbu soli od jej začiatku, viaceré sochy svätých, vytvorené z kamennej soli, a tiež kaplnku svätého J. Pavla II, v ktorej sme mali svätú omšu.

Sanktuarium Kalwaria Zebrzydowska je komplexom krásnej Baziliky Matky Božej, kaplniek Krížovej cesty a života Panny Márie. Aj toto pútne miesto navštevoval sv. J. Pavol II.

Môj najsilnejší zážitok bol v Sanktuarium Božieho milosrdenstva v Krakowe, kde sme v Slovenskej kaplnke mali svätú omšu. Mala som možnosť vidieť a pobozkať relikviu s krvou sv. J. Pavla II. A ako bonus nám sestra Faustína po skončení sv. omše predniesla krásnu reč. Bolo to pre mňa duchovné cvičenie, ktoré sa mi hlboko zapísalo do môjho srdca.

Aj cesta autobusom bola spríjemňovaná krásnou hudbou, filmom o sv.J.P.II a sestre Faustíne.

Za toto všetko krásne čo som mohla zažiť ďakujem všetkým, ktorí sa podieľali na organizácii tejto púte. Vyprosujem veľa zdravia a ochranu Panny Márie.

Pútnička M.L.

sláviť svatú omšu tu v podzemí. Aj táto svatá omša mala svoje čaro. Po skončení sme vyfárali naspať na zmeský povrch. Nakúpili sme zopár suvenírov a pobrali sme sa do nášho penzionu.

Dostali sme priestor stráviť čas každý podľa svojej vôle. Niektorí ostali oddychovať na penzione a zopár sa nás vybralo obzrieť si pamiatky mesta, v ktorom sme boli ubytovaní. Pozreli sme si námestie a znovu nás prilákal kostol. Len čo sme vstúpili do neho zacítili sme Božiu lásku. Bolo to zvláštne. Modlili sa tam kňazi ruženec spolu s veriacimi. Mohli sme si tam zapísať svoje prosby do knihy a uctiť si relikviu Jána Pavla II a svatej sestry Faustíny. Atmosféra v kostole v nás zanechala veľmi pekné spomienky.

V tento večer nás čakalo pri večeri ďalšie milé prekvapenie. V penzione, v ktorom sme spali bola svadba a mladá nevesta sa rozhodla, že nám daruje zopár koláčov. Nevládali sme zjesť ani polovicu z toho čo nám dali. Drahí fakrníci takto sme boli požehnaní a keď si k tomu ešte primyslíte to, že celý čas nás niekto obsluhoval nemali sme žiadne starosti s riadmi – ako poznamenala jedna farníčka.

A keď sme si už mysleli, že Božia milosť nemôže byť väčšia prišiel ďalší deň a s ním návšteva neuveriteľného Božieho sanktuária v Krakowe. Boli sme v centre toho najväčšieho daru, ktorý nám dal náš Pán v poslednom období a to je odkaz o veľkom Božom milosrdenstve prostredníctvom svatej sestry Faustýna Kowalskej. Veľmi dobre načasovaná púť. Už len 3 mesiace pred začiatkom Roka Božieho milosrdenstva. Aké požehnanie pre nás, ako povedal jeden farník chodiť po miestach kde sa sestre Faustíne zjavoval pán Ježiš. Vidieť izbu, kde bývala Faustína, kostol kde chodila na svatú omšu, ucitiť si jej pozostatky...to všetko vidieť a chodiť po mieste kde možno chodil aj pán Ježiš.

Na začiatku sme mali svatú omšu v sanktuáriu v slovenskej

pokračovanie str. 8

Krv sv. Jána Pavla II.

Na pápežských krémešach

Púť do Svätej Zeme

Poznávať miesta Svätej Zeme je snom, snáď každého kresťana.

Tohto roku sa našej rodine takýto sen stal skutočnosťou. Navštíviť miesta po ktorých kráčal sám Pán Ježiš Kristus je určite neopakovateľný, hlboký zážitok a stáva sa duchovným bohatstvom na celý život.

S príchodom dňa „D“ 3. júna 2015 sa naše veľké očakávania miešali s obavami a chvenie v žalúdku sa stupňovalo. Čo nás tam asi čaká?

Stretnutie pútnikov bolo pred obecným úradom v Dobrej Nive. Letmo sme sa pozdravili s pútnikmi z Dobrej Nivy a okolia, keďže sme sa s mnohými poznali len z videnia alebo vôbec nepoznali. O osemnástej hodine sme nastúpili do autobusu, ktorý nabral smer – letisko Schwechat vo Viedni. O dvadsiatej druhej hodine sme už sedeli v lietadle, ktoré nás odviezlo do Izraelského Tell Avivu na letisko Ben Gurion. Z dôvodu časového posunu, sme si museli ručičky hodiniek posunúť o jednu hodinu dopredu a tak namiesto jednej hodiny nad ránom, boli dve hodiny nad ránom. Pohľad z pristávajúceho lietadla na nočný Tell Aviv bol úžasný ako aj celý pobyt. Tu nás už čakal autobus, ktorý nás odviezol do Betlehema a bol nám k dispozícii počas celého pobytu v Izraeli. V Betleheme sme sa ubytovali v peknom hoteli, ktorý sa nazýval „Star Hotel.“

Už na letisku vo Schwechate sa s nami zoznámil náš úžasný sprievodca, otec Anton Solčianský, ktorý nás sprevádzal celým naším pobytom po Svätej Zemi. Už aj to, že nás sprevádzal takýto úžasný kňaz, bolo pre nás Božím darom a samozrejme aj to, že sme vôbec mohli túto zem navštíviť.

Pri prvom kontakte so Svätou Zemou, človek pocíti, že táto zem je naozaj svätá. Niečo akoby sa vo vnútri preplo na iný režim – režim duchovný. Už nemyslite na veci svetské ale na tie duchovné. Nedá sa to opísať..... človek to musí zažiť.

Jeruzalem a Betlehem sú žiaľ rozdelené múrom, ktorý je hranicou medzi Izraelským a Palestínskym územím. (Ako vieme, Izrael nechce uznať Palestínu a tak majú medzi sebou konflikt). Každé ráno nás cez túto hranicu vyprevádzali ozbrojený vojaci a večer pri návrate nás zase vítali J.

Za ten týždeň sme navštívili mnoho známych aj menej známych miest. Avšak spomeniem len také miesta, ktoré sú známe a pre nás veriacich veľmi dôležite.

Betlehem – v preklade z hebrejčiny, toto slovo znamená „dom chleba.“

Východne od Betlehema je Pole Pastierov (Beit Sahur). Je tu kostolík v tvare jaskyne s názvom „Gloria in exelsis). Práve na tomto mieste sa pastierom zjavil anjel a oznámil im radostnú zvesť: „Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ Kristus Pán.“ V tejto jaskyni sme slávili tie najhorúcejšie Vianoce v živote. Svätú omšu celebroval otec Peter Repa. Všetkým nám po tvárach stekali kvapky potu ale pri vianočných koledách, ktoré sme si spievali, na vianočnú atmosféru to nemalo žiadny vplyv a srdcia nám plesali radosťou. Z tohto miesta sme videli na vežu Baziliky Narodenia Pána a tak sme si mohli predstaviť vzdialenosť, ktorú museli pastieri prekonať kým našli dieťatko.

Baziliku Narodenia Pána v súčasnosti spravujú Pravoslávny kresťania a tak po krátkej prehliadke sme sa postavili do dlhého radu aby sme mohli navštíviť jaskyňu narodenia. V tejto jaskyni sa každé ráno konala svätá omša. Bola síce v taliančine, no komu sa chcelo skoro vstať, mohol ísť. (Mne sa to podarilo iba raz ale boli aj takí, ktorí boli viackrát). Naša skupina mala každý deň slovenskú svätú omšu a vždy na inom mieste. Do jaskyne viedli úzke schodíky a čím viac sme sa približovali k vytúženému miestu, tým viac sme boli napätejší z očakávania. Po úzkych schodíkoch sme pomaly zostupovali dolu, až sme sa dostali k úzkym a nízkym dverám. A za týmito dverami po pravej strane na mramorovej doske sa nachádza strieborná hviezda na ktorej je latinský nápis: „Tu sa narodil Ježiš Kristus z Panny Márie.“ Zachveje sa vám celé vnútro, keď si uvedomíte, že tu sa narodil Ten, ktorý nás tak miloval, že obetoval za nás svoj život. Kľakli sme si, pobozkali toto sväté miesto a vyslovili tichú modlitbu. Dlho sme sa nemohli zdržať, pretože už za nami čakali ďalší pútnici.

Jeruzalem – je od Betlehema vzdialený len okolo 6 kilometrov.

Veľkým duchovným zážitkom bola návšteva Večeradla (Sion). Miesto poslednej večere. Na tomto mieste Pán Ježiš ustanovil Eucharistiu, sviatosť kňazstva, sviatosť zmierenia, umýval apoštolom nohy, tu sa im zjavoval a po zmŕtvychvstaní zoslal Ducha Svätého. Tu sa človeku tlačia slzy ľútosti do očí. Tu si uvedomí svoju hriešnosť a malichernosť. Spočiatku som si myslela, že plačem len ja a bolo mi to jedno. Vôbec som nevnímala ostatných pútnikov okolo seba. Počula som len otca Antona ako nám vysvetľuje udalosti, ktoré sú zapísané vo Svätom Písme o tomto mieste a svoje vzlykanie. Keď som sa trochu upokojila, zistila som, že okolo mňa viacerí pútnici robili to isté. Tento zážitok zanechal vo mne hlbokú stopu a vždy sa k nemu v myšlienkach vraciam. Navštívili sme aj kostol Usnutia Panny Márie, ktorý stojí na mieste, kde Panna Mária usnula. A tiež Pater Noster – miesto kde Pán Ježiš učil svojich učeníkov vzácnu modlitbu „Otče náš.“ Nádvorie je zdobené keramickými tabuľami s textom modlitby v mnohých jazykoch vrátane Slovenského.

Olivová hora a Getsemanská záhrada – pohľad na Olivovú horu je iný ako sme si ho predstavovali podľa Svätého Písma. Tam kde boli olivové sady je dnes mesto, zastavané mnohými budovami a kostolmi. Nachádza sa tu aj spomínaný kostol Pater Noster a kostol Dominus Flevit – je v tvare slzy, pretože tu Pán Ježiš plakal nad pádom Jeruzalema. Nachádza sa tu aj veľký židovský cintorín. Je to vraj najdrahší cintorín na svete, pretože židia veria, že pri vzkriesení vstanú z mŕtvych medzi prvými tí, čo budú pochovaní na Olivovej hore.

Aj Getsemanská záhrada je už zastavaná. Medzi množstvom budov a chrámov sa tu nachádza aj Bazilika Agónie tiež známa ako Kostol všetkých národov, pretože bol postavený zo zbierok, ktoré prichádzali z celého sveta. Vo vnútri Baziliky je skala agónie na ktorej sa modlil a krvou potil náš Spasiteľ. Pri tejto Bazilike sa nachádza aj niekoľko olív o ktorých sa hovorí, že sú z Ježišových čias. Otec Anton nám hovoril, že sú mladšie, pretože toto miesto bolo okolo roku 135 celé zničene.

Skôr ako sme sa vybrali po Krížovej ceste, navštívili sme Baziliku Svätého hrobu. Aj tu bolo mnoho pútnikov, ktorí túžili čo i len chvíľu zotrvať pri Božom hrobe. Zaujímavosťou tejto Baziliky je, že patrí šiestim kresťanským cirkvám a každé ráno ju otvára a večer zatvára moslim. Takáto je zmluva, ktorá platí od roku 1852. Posvätná skala hrobu je zakrytá mramorom. Cez úzky priestor sa rukou dotknem skaly. Aj tu mi ostáva času len na krátku modlitbu, aj tu je mnoho pútnikov túžiacich dotknúť sa tejto skaly. Odtiaľto sme sa pobrali na Krížovú cestu (Via Dolorosa). Aj v dnešných časoch je to hlučná ulica so všetkým čo k tomu patrí. Pokrikujúci obchodníci a množstvo ľudí nás trochu prekvapí, keďže sme si mysleli, že sa budeme môcť pomodliť Krížovú cestu v kľude. Otec Anton nám povedal, že presne tak to bolo aj vtedy, keď tadiaľ kráčal Pán Ježíš s krížom. Ľudia sa mu posmievali a pľuli po ňom. Na tejto ceste, ktorá končí ukrižovaním sa každého zmocni smútok a žiaľ. Radostnou správou však je, že Ježíš Kristus prekonal smrť, je živý a je náš Spasiteľ.

Nazaret – museli sme si privstať, pretože nás čakala dosť dlhá cesta z Betlehema do Jeruzalema. Otec Anton nás ako vždy, celou cestou doslova zasypáva obrovským množstvom informácii. Všetko vedel čo sa nachádza po pravej i ľavej strane cesty.... Po príchode do Nazareta sme sa na jednu noc ubytovali tiež v peknom hoteli s názvom Galileo. Ešte v ten večer sme navštívili Baziliku Zvestovania Panny Márie a stali sme sa svedkami nádhernej procesie a nielen svedkami ale aj priamymi účastníkmi. A to tak, že štyria chlapi, pomáhali niesť sochu Panny Márie a tiež pomedzi spevy sa modlil ruženec v rôznych jazykoch. Aj nám bola ponúknutá možnosť modliť sa jeden desiatok v Slovenčine. Úžasný pocit, keď z reproduktora znie na celú ulicu prijemný ženský hlas po slovensky.

Tato Bazilika nás očarila svojou veľkosťou, architektúrou a najmä kupolou, ktorá je v tvare kvetu. Po procesii bola ešte adorácia. Sú to nádherné a neopísateľné momenty. V myšlienkach som sa zastavila (ako už mnohokrát predtým) aj pri tých blízkych a známych, ktorí nás pred odchodom prosili o modlitby za nich.

Ďalším úžasným zážitkom, bola plavba po Genezaretskom jazere. Skúsiť na vlastnej koži ten pocit ako sa asi cítili učeníci keď sa častokrát plavili s Ježišom na týchto vodách. Otec Anton žartoval, že sa budeme učiť chodiť po vode ako Peter. Asi by to s nami dopadlo rovnako, keďže tiež nám chýba pevná viera, žiaľ. Ale zato posádka na lodí nás milo prekvapila vztýčením Slovenskej zástavy a zahratím našej hymny. Okrem toho, sme sa učili tanec, ktorý tancujú pri spievaní žalmov. Ďalším zážitkom bol obed, kde sme si mohli objednať Petrovu rybu.

S vodou, ktorá má pre nás Biblický význam sme sa ešte stretli aj pri rieke Jordán. Po obnovení krstných sľubov, nás otec Peter Repa pokropil vodou z Jordánu. Bolo tam mnoho iných ľudí rôznych národnosti, ktorí sa celí ponárali do Jordánu. Pre nás to bol aj tak veľmi silný zážitok, byť pokrstení na tom mieste, kde bol pokrstený Ježiš.

A do tretice ešte raz voda: Mŕtve more – je to jedno z najslanších a najminerálnejších jazier sveta. Voda a bahno majú liečivé účinky na celý organizmus človeka. Treba si však dávať pozor na oči, mohla by spôsobiť poškodenie rohovky a okrem toho je aj jedovatá a na pitie absolútne nevhodná.

Počas našej púti sme navštívili aj Kafarnaum. Tu sme mohli obdivovať už len ruiny synagógy a novopostavený kostol na mieste, kde sú zachované zvyšky Petrovho domu. Tu Ježiš urobil viaceré zázraky. Prešli sme aj cez Jericho – najstaršie mesto sveta. Na horu Pokušenia sme sa z časových dôvodov nedostali, len sme ju videli z diaľky. Ešte sme navštívili horu Tábor (Premenenia). Asi do polovice tejto hory nás vyviezol náš autobus a odtiaľ sme sa vyviezli taxíkmi až na miesto. Hora Premenenia zvýrazňuje duchovnú premenu človeka. Ježiš nám svojou premenou na tejto hore ukázal to, čo sa stane s tými, ktorí mu ostanú verní. Ich tela budú premenené tak, ako jeho.

Ain Karem – Bazilika Navštívenia Panny Márie. Miesto, kde Panna Mária navštívila svoju príbuznú Alžbetu. Na nádvorí tejto Baziliky je múr. Na tomto múre sú keramické tabule a na nich napísaný chválospev „Magnifikát“ v mnohých